

Sygn. akt I C 96/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 stycznia 2015 roku

Sąd Okręgowy w Częstochowie I Wydział Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Katarzyna Sidyk

Protokolant: Mateusz Kmieć

po rozpoznaniu w dniu 20 stycznia 2015 roku w Częstochowie

na rozprawie

sprawy z powództwa J. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych z siedzibą w W. oraz Skarbowi Państwa – Prezesowi Sądu Okręgowego w Częstochowie zastępowanemu przez Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa

o zapłatę

1. powództwo oddać;
2. nie obciążyć powoda J. W. kosztami zastępstwa procesowego poniesionymi przez pozwanych Zakład Ubezpieczeń Społecznych z siedzibą w W. oraz Skarb Państwa – Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa.

Sygn. akt IC 96/14

UZASADNIENIE

Powód J. W., po ostatecznym sprecyzowaniu powództwa, wnosił o zasądzenie:

- 1) od pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych kwoty 250 000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę z tytułu naruszenia dóbr osobistych oraz
- 2) od pozwanego Skarbu Państwa – Prezesa Sądu Okręgowego w Częstochowie kwoty 2 160 000 zł tytułem odszkodowania (k. 3v, 47, 92).

W uzasadnieniu żądań powód zarzucił pozwanemu Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych brutalne poniżanie osoby powoda, lekceważenie go i naruszanie jego wizerunku. Wskazał, iż przejawilo się to w tym, że pomimo złożenia dokumentu o odbyciu służby wojskowej w okresie od października 1969r. do października 1971r., czyli przez dwa lata, urzędnik państwowy ZUS stwierdził, że jest to nie dwa lata, lecz tylko 8 miesięcy i 22 dni, a także w uznaniu, że potwierdzony przez czeską instytucję pracy okres zatrudnienia powoda od 12 czerwca 2008r. do 21 stycznia 2009r., czyli ponad 6 miesięcy, to 40 dni. Powód wskazał, że presja i przemoc wobec niego trwa już dwa lata. Podniósł ponadto, iż Sąd Rejonowy w Częstochowie w sprawie IV K 61/02 (poprzednia sygn. IV K 170/01), bez przeprowadzenia jakiegokolwiek dowodu nieistniejące zdarzenia przyjął za podstawę do skazania i zasądzenia od powoda niesłusznej należności w kwocie 157 000 zł. Ponadto, w uzasadnieniu wyroku w sprawie IC 12/10 Sądu Okręgowego w Częstochowie została podana kompletna nieprawda. Notoryczne poświadczanie nieprawdy przejął dalej ZUS i nie podjął merytorycznej decyzji tylko po to, by powód nie otrzymał należnej mu renty z tytułu utraty

zdrowia. Działania te uniemożliwiają powodowi dostęp do leczenia. W ocenie powoda, sędzia stosujący prawo w sposób niedozwolony i nieprawidłowy też godzi w dobra osobiste powoda. Rozpowszechnianie nieprawdziwych faktów jest istotnym naruszeniem godności i dobrego imienia powoda, jego wizerunku i wiarygodności. (k. 30-31).

Pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniósł o oddalenie powództwa.

W odpowiedzi na pozew pozwany podał, iż powód złożył w Oddziale ZUS w C. wniosek o przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Orzeczeniem Lekarza Orzecznika z dnia 22 sierpnia 2012r. powód został uznany za częściowo niezdolnego do pracy od 19 maja 2011r. Z uwagi na fakt, iż powód posiadał okres ubezpieczenia z tytułu zatrudnienia na terenie Republiki Czeskiej, sprawę przekazano do dalszego prowadzenia Oddziałowi ZUS w N.. Decyzją (...) Oddziału w N. z dnia 1 lutego 2013r. odmówiono ubezpieczonemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, z uwagi na brak wymaganego pięcioletniego okresu ubezpieczenia w ostatnim dziesięcioleciu przed zgłoszeniem wniosku o rentę i przed datą powstania niezdolności do pracy. Wyrokiem Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Nowym Sączu z dnia 4 lipca 2013r. oddalono odwołanie ubezpieczonego od powyższej decyzji ZUS. Kolejnym wnioskiem z dnia 14 sierpnia 2013r. powód ponownie zwrócił się o przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W dniu 4 grudnia 2014r. Oddział ZUS w N. wydał decyzję odmowną, bowiem ubezpieczony nie udowodnił wymaganego pięcioletniego okresu ubezpieczenia w ostatnim dziesięcioleciu przed powstaniem niezdolności do pracy. Od powyższej decyzji ubezpieczony wniósł odwołanie, które zostało oddalone wyrokiem Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Nowym Sączu z dnia 21 lipca 2014r. (sygn. akt IV U 49/14). W dniu 16 września 2014r. powód wniósł apelację od wskazanego wyroku do Sądu Apelacyjnego w Krakowie Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych. Postępowanie jest w toku. Ponadto, kolejnym wnioskiem powód zwrócił się o ustalenie prawa do emerytury. Decyzją z dnia 2 lipca 2014r. odmówiono ubezpieczonemu prawa do emerytury, bowiem nie osiągnął wieku emerytalnego, ani nie udowodnił 40 lat okresów składkowych i nieskładkowych, co uprawniałoby go do nabycia prawa do częściowej emerytury bez względu na wiek. Także tę decyzję ZUS powód zaskarżył, sprawa toczy się przed Sądem Okręgowym Sądem Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Częstochowie pod sygn. akt IV U 1991/14. W ocenie pozwanego, przedstawiony stan faktyczny wskazuje, że działania podejmowane przez pozwanego są zgodne z procedurami i obowiązującymi przepisami w zakresie ubezpieczeń społecznych. Decyzje ZUS podlegają kontroli sądowej. Powództwo jest zatem bezpodstawne. W stosunku prawnym łączącym strony nie można bowiem przypisać pozwanemu działań lub zaniechań bezprawnych, zawinionych, powodujących powstanie szkody (k. 80).

Pozwany Skarb Państwa – Prezes Sądu Okręgowego w Częstochowie zastępowany przez Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa również wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego na rzecz Skarbu Państwa – Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa.

W odpowiedzi na pozew pozwany zarzucił, że powód przedstawia jedynie subiektywny opis postępowania sądowego i sposobu jego prowadzenia przez Sąd oraz Zakład Ubezpieczeń Społecznych. Okoliczność ta nie może jednak wpływać na obiektywną ocenę stanu faktycznego i prawnego związanego z roszczeniem strony powodowej. Przy ocenie bowiem, czy doszło do naruszenia dobra osobistego, np. wolności, decydujące znacznie nie ma subiektywne odczucie osoby, jej indywidualne wartości uczuć i stanu psychicznego, ale to jaką reakcją wywołuje naruszenie w społeczeństwie. Zdaniem pozwanego, powód nie wykazał niezgodnego z prawem działania lub zaniechania pozwanego, szkody oraz związku przyczynowego pomiędzy tymi działaniami a ewentualną szkodą. Wyłącznie niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie mogłoby potencjalnie prowadzić do powstania zobowiązaniowego stosunku odszkodowawczego (k. 76-77).

Sąd ustalił, co następuje:

Powód J. W. złożył w dniu 23 maja 2012r. w Oddziale Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w C. wniosek o przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Orzeczeniem lekarza orzecznika ZUS powód został uznany za częściowo niezdolnego do pracy od dnia 19 maja 2011r. Z uwagi na fakt, iż powód posiadał okres ubezpieczenia z tytułu

zatrudnienia na terenie Republiki Czeskiej, sprawę przekazano do dalszego prowadzenia Oddziałowi ZUS w N.. Decyzją (...) Oddziału w N. z dnia 1 lutego 2013r. odmówiono powodowi prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, z uwagi na brak wymaganego pięcioletniego okresu ubezpieczenia w ostatnim dziesięcioleciu przed zgłoszeniem wniosku o rentę i przed datą powstania niezdolności do pracy.

Wyrokiem Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Nowym Sączu z dnia 4 lipca 2013r. w sprawie IV U 282/12 oddalono odwołanie powoda od powyższej decyzji ZUS. Wyrok jest prawomocny.

Kolejnym wnioskiem z dnia 14 sierpnia 2013r. powód ponownie zwrócił się o przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W dniu 4 grudnia 2013r. (w odpowiedzi na pozew omyłkowo podano rok 2014). Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w N. wydał decyzję odmowną uzasadniając ją tym, że ubezpieczony nie udowodnił wymaganego pięcioletniego okresu składkowego i nieskładkowego w ostatnim dziesięcioleciu przed powstaniem niezdolności do pracy i zgłoszeniem wniosku o rentę.

Od powyższej decyzji powód wniósł odwołanie, które zostało oddalone wyrokiem Sądu Okręgowego w Nowym Sączu Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 21 lipca 2014r. w sprawie IV U 49/14. Powód wniósł apelację od wskazanego wyroku do Sądu Apelacyjnego w Krakowie Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych. Postępowanie na dzień zamknięcia rozprawy było w toku.

/ **dowód:** odpis orzeczenia lekarza orzecznika ZUS (k. 57), odpis odwołania (k. 123-124), odpis wyroku Sądu Okręgowego w Nowym Sączu Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 21 lipca 2014r. z uzasadnieniem (k. 126-132), odpis apelacji (k. 133-134), odpis decyzji ZUS z dnia 4 grudnia 2013r. (k. 142-143)/

Wnioskiem z dnia 14 sierpnia 2013r. powód J. W. zwrócił się o ustalenie prawa do emerytury. Decyzją (...) Oddział w N. z dnia 2 lipca 2014r. odmówiono powodowi prawa do emerytury uzasadniając to brakiem osiągnięcia przez powoda wieku emerytalnego, jak również nieudowodnieniem 40 lat okresów składkowych i nieskładkowych, co uprawniałoby powoda do nabycia prawa do częściowej emerytury bez względu na wiek. Powyższą decyzją ZUS powód także zaskarżył, sprawa toczy się przed Sądem Okręgowym w Częstochowie IV Wydziałem Pracy i Ubezpieczeń Społecznych pod sygnaturą akt IV U 1991/14.

/ **dowód** : odpis decyzji ZUS z dnia 2 lipca 2014r. (k. 109), odpis odwołania (k. 102-103), odpis odpowiedzi na odwołanie (k. 104-106), odpis postanowienia z dnia 8 września 2014r. (k. 107)/

Wyrokiem z dnia 4 czerwca 2002r. w sprawie IV K 61/02 (poprzednia sygn. akt IV K 170/01) Sąd Rejonowy w Częstochowie uznał powoda J. W. za winnego popełnienia czynów szczegółowo opisanych w orzeczeniu wyczerpujących dyspozycje art. 205§1 dkk, art. 286§1 k.k., dyspozycję art. 286§1 k.k. w związku z art. 294§1 k.k., Sąd Rejonowy w Częstochowie orzekł również o połączeniu orzeczonych wobec powoda kar i wymierzył mu jedną łączną karę 4 lat pozbawienia wolności i jedną karę łączną grzywny w ilości 100 stawek dziennych ustalając wysokości jednej stawki w kwocie 500 zł, czyli w sumie orzekł grzywnę w wysokości 50 000 zł.

Sąd Okręgowy w Częstochowie wyrokiem z dnia 7 lutego 2003r. w sprawie VII Ka 1008/02, po rozpoznaniu apelacji oskarżonego i jego obrońcy, utrzymał w mocy zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego w Częstochowie z dnia 4 czerwca 2002r.

Postanowieniem z dnia 18 listopada 2003r. w sprawie IV KK 362/03 Sąd Najwyższy w Warszawie – Izba Karna oddalił kasację wniesioną przez obrońcę skazanego od wyroku z dnia 7 lutego 2003r., jako oczywiście bezzasadną.

/ **dowód:** ustalenia poczynione w sprawie IC 156/11; kopie dokumentów w postaci wyroku Sądu Rejonowego w Częstochowie z dnia 4 czerwca 2002r. w sprawie IV K 61/02, wyroku Sądu Okręgowego w Częstochowie z dnia 7 lutego 2003r. w sprawie VII Ka 1008/02, postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 18 listopada 2003r. w sprawie IV KK 362/03 – (w załączeniu do sprawy IC 156/11)/

Powód J. W. w pozwie z dnia 11 stycznia 2010r. wniesionym do Sądu Okręgowego w Częstochowie wnosił o zasądzenie na jego rzecz solidarnie od pozwanego Skarbu Państwa – Prokuratury Okręgowej w Częstochowie i Prezesa Sądu Okręgowego w Częstochowie oraz od pozwanej (...) Serwis Centrum S.A. w K. zadośćuczynienia w kwocie 1 500 000 zł, przy czym na rozprawie w dniu 16 czerwca 2010r. powód cofnął pozew w stosunku do pozwanej Spółki.

Powód zarzucał, iż w wyniku pozbawienia wolności powód utracił możliwość prowadzenia działalności gospodarczej, zaprzepaścił kontrakt o wartości 7 200 000 zł dolarów i utracił zarobek w wysokości 10% tej kwoty. Powód podniósł również, iż w zakładach karnych przebywał w niehumanitarnych warunkach, stracił zdrowie, zapadł na nieuleczalne choroby i musi być okresowo hospitalizowany. Szkodę majątkową i niemajątkową wyrządzoną tym działaniem powód wycenił na kwotę 1 500 000 zł. Na rozprawie w dniu 16 czerwca 2010r. powód sprecyzował, iż wskazaną kwotę dochodzi tytułem odszkodowania za stratę 720 000 dolarów i zadośćuczynienia za krzywdę wyrządzoną wydanym wyrokiem w sprawie IV K 61/02, zachowaniem prokuratora, który oskarżył powoda o oszustwo na szkodę Stalexportu Serwis Centrum.

Po przeprowadzeniu postępowania w sprawie IC 12/10, Sąd Okręgowy w Częstochowie wyrokiem z dnia 16 czerwca 2010r. oddalił powództwo. W uzasadnieniu wyroku Sąd dokonał analizy przebiegu postępowania karnego w sprawie IV K 61/02, przedstawił okresy pobytów powoda w placówkach penitencjarnych. Sąd uzasadniając rozstrzygnięcie stwierdził, iż trafność decyzji prokuratora co do wniesienia aktu oskarżenia została potwierdzona w świetle ostatecznego rozstrzygnięcia sprawy. Opierając się na prawomocnym wyroku karnym Sąd cywilny, zgodnie z art. 11 k.p.c., nie był natomiast władny poczynić innych ustaleń w przedmiocie sprawstwa zarzucanego powodowi na szkodę (...) Serwis Centrum S.A. Sąd stwierdził, iż powód nie przedstawił również żadnego dowodu na to, iż kiedykolwiek dysponował środkami pieniężnymi w kwocie rzędu 720 000 dolarów.

Wyrokiem z dnia 26 stycznia 2011r. w sprawie I ACa 861/10, Sąd Apelacyjny w Katowicach oddalił apelację.

/ **dowód** : wyrok Sądu Okręgowego w Częstochowie z dnia 16 czerwca 2010r. w sprawie IC 12/10 z uzasadnieniem, wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 26 stycznia 2011r. w sprawie I ACa 861/10 z uzasadnieniem/

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 83 ust. 1 pkt 4, 5 i ust. 2 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jedn.: Dz.U. z 2015r., poz. 121) w brzmieniu obowiązującym od 1 lipca 2004r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych wydaje decyzje w zakresie indywidualnych spraw dotyczących w szczególności ustalania uprawnień do świadczeń z ubezpieczeń społecznych i wymiaru tych świadczeń. Od decyzji Zakładu przysługuje odwołanie do właściwego sądu w terminie i według zasad określonych w przepisach Kodeksu postępowania cywilnego. W myśl art. 124 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz.U. z 2013r., poz. 1440 ze zm.), w postępowaniu w sprawach o świadczenia emerytalne i rentowe określone w ustawie stosuje się przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego, chyba że niniejsza ustawa stanowi inaczej.

Pozwanym w niniejszej sprawie jest Zakład Ubezpieczeń Społecznych z siedzibą w W., a zatem państwowa osoba prawna. Podstawę ewentualnej odpowiedzialności pozwanego za szkodę wyrządzoną przez funkcjonariuszy tego Zakładu stanowi zatem co do zasady art. 417 k.c. i art. 417¹ k.c. w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 września 2004r.

W myśl art. 417§1 k.c. odpowiedzialność za niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie dotyczy też osoby prawnej wykonującej z mocy prawa władzę publiczną.

Stosownie do art. 417¹ §2 k.c. jeżeli szkoda została wyrządzona przez wydanie prawomocnego orzeczenia lub ostatecznej decyzji, jej naprawienia można żądać po stwierdzeniu we właściwym postępowaniu ich niezgodności z prawem. Odnosi się to również do wypadku, gdy prawomocne orzeczenie lub ostateczna decyzja zostały wydane na podstawie aktu normatywnego niezgodnego z Konstytucją, ratyfikowaną umową międzynarodową lub ustawą.

Pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych z mocy przytoczonego art. 83 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych jest uprawniony do wydawania decyzji w oznaczonych indywidualnych sprawach. Decyzje te podlegają kontroli instancyjnej sądu powszechnego Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, a w przypadku decyzji Prezesa ZUS w przedmiocie świadczenia przyznawanego w drodze wyjątku, strona może wnieść skargę do sądu administracyjnego.

Od decyzji wydanych przez pozwanego w stosunku do powoda J. W. zostały przez niego wniesione do właściwych sądów odwołania.

Stosownie do art. 417¹ k.c. odpowiedzialność za szkody wyrządzone przez wydanie decyzji dotyczy tylko decyzji ostatecznych. Nie można uznać, iż decyzja jeszcze nieostateczna może być traktowana jako niezgodne z prawem działanie. Od decyzji takiej (lub orzeczenia) przysługuje zwykły środek odwoławczy, może być wzruszona gdy tylko sam zainteresowany doloży zwykłej staranności (por.: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 listopada 2004r. z uzasadnieniem, VCK 250/04, OSP 2005/7-8/98).

Także w orzeczeniu z dnia 10 marca 2006r., IV CSK 109/05 (nie publ.) Sąd Najwyższy podkreślił, iż nie ma podstaw do przyjęcia stanowiska, że każde orzeczenie lub decyzja nawet uchylona w toku instancji może być uznana w rozumieniu art. 417§1 k.c. w zw. z art. 77 ust.1 Konstytucji za niezgodną z prawem i tym samym rodzić odpowiedzialność odszkodowawczą.

Wprawdzie od decyzji ZUS wydanych na podstawie art. 83 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, nie przysługuje odwołanie w administracyjnym toku instancji, tylko do sądu, ale jest to zwykły środek odwoławczy, nie ma on charakteru nadzwyczajnego środka zaskarżenia. Zgodnie z art. 127§ 1 i 2 k.p.a. od decyzji wydanej w pierwszej instancji służy stronie odwołanie tylko do jednej instancji. Właściwy do rozpatrzenia odwołania jest organ administracji publicznej wyższego stopnia, chyba że ustawa przewiduje inny organ odwoławczy. W tym wypadku, gdy chodzi o przedmiotową decyzję ZUS, organem tym jest sąd.

W niniejszej sprawie brak jest zatem podstaw do przyjęcia, aby pozwany ZUS działał bezprawnie wydając decyzję o odmowie przyznania powodowi prawa do renty i emerytury. Pozwany zachował tryb przewidziany w ustawie do podejmowania tego rodzaju rozstrzygnięć.

Natomiast w postępowaniu cywilnym, sądy (cywilne) nie są zatem władne badać prawidłowości podjęcia decyzji administracyjnej, w szczególności czy istnieją przesłanki, które w świetle przepisów prawa materialnego stanowiły podstawę jej podjęcia, ani kwestionować jej merytorycznej zasadności. Decyzja w zakresie objętym jej treścią jest – bez względu na motywy jej podjęcia wyrażone w uzasadnieniu – wyrazem stanowiska organu administracji publicznej wiążącym sądy w postępowaniu cywilnym. Poza tym, żaden z przepisów nie przewiduje możliwości zasądzenia zadośćuczynienia za ujemne odczucia strony związane z wydaniem decyzji administracyjnej, nawet gdyby okazała się wadliwa. (por.: wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 17 lutego 2010r., I ACa 1094/09, LEX nr 1120052; uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 2008r., I UK 376/07, LEX nr 494099; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 listopada 2004r., I CK 290/04, LEX nr 337245).

Działanie pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych związane z ustalaniem prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy i emerytury, mieściło się w granicach przyznanych pozwanemu przez ustawodawcę kompetencji, nie nosiło cech bezprawności, było bowiem działaniem w ramach porządku prawnego. Nie można zatem kwalifikować decyzji pozwanego jako działania naruszającego dobra osobiste powoda. Dodać należy, iż kwestionowane przez powoda decyzje odnoszą się wyłącznie do zagadnień związanych merytorycznie z rozpatrywaną sprawą, tj. ustaleniem, czy powód spełnił warunki do przyznania mu prawa do renty i nie zawierają stwierdzeń, które wykraczałyby poza meritum sprawy i godziły w godność osobistą, część czy dobre imię powoda. Natomiast, czy decyzja odmawiająca prawa do renty i emerytury jest merytorycznie zasadna podlega badaniu przez Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych.

Odnosząc się do roszczenia skierowanego do pozwanego Skarbu Państwa należy przypomnieć, że stosownie do powołanego wcześniej art. 417¹ §2 k.c. jeżeli szkoda została wyrządzona przez wydanie prawomocnego orzeczenia lub ostatecznej decyzji, jej naprawienia można żądać po stwierdzeniu we właściwym postępowaniu ich niezgodności z prawem, chyba że przepisy odrębne stanowią inaczej.

W pierwszej kolejności należy stwierdzić, iż zarzuty powoda J. W. odnoszące się do niesłuszności skazania go w sprawie IV K 61/02 nie mogły być uznane za uzasadnione. Wyrok Sądu w sprawie IV K 61/02 jest prawomocny i nie nastąpiło stwierdzenie we właściwym postępowaniu jego niezgodności z prawem.

Niezależnie od powyższego, należy też podkreślić, iż zgodnie z art. 11 k.p.c. ustalenia wydanego w postępowaniu karnym prawomocnego wyroku skazującego co do popełnienia przestępstwa wiążą sąd w postępowaniu cywilnym. W związku z treścią art. 11 k.p.c. nie jest możliwe obalenie w postępowaniu cywilnym ustaleń prawomocnego wyroku skazującego co do popełnienia przestępstwa (por.: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 marca 2009r., II CSK 484/08, Biul. SN 2009/7/11). Związanie to dotyczy ustalonych w sentencji znamion przestępstwa i okoliczności jego popełnienia (por.: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 czerwca 2005r., III CK 642/04, LEX nr 177207).

Odnosząc się do zarzutów powoda J. W. dotyczących orzeczenia w sprawie IC 12/10 należy stwierdzić, iż w tym wypadku również nie nastąpiło stwierdzenie we właściwym trybie niezgodności z prawem tegoż orzeczenia.

Zgodnie z art. 365§1 k.p.c. orzeczenie prawomocne w sprawie cywilnej wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy oraz inne organy państwowe i organy administracji publicznej, a w wypadkach w ustawie przewidzianych także inne osoby. Prawomocny wyrok swą mocą powoduje, że nie jest możliwe dokonanie odmiennej oceny i odmiennego osądzenia tego samego stosunku prawnego, w tych samych okolicznościach faktycznych i prawnych (por.: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2006r. z uzasadnieniem, IV CSK 89/05, OSNC 2007r., z. 1, poz. 15).

Zarzuty dotyczące nieprawidłowych, w ocenie powoda, ustaleń w sprawie IC 12/10, przedstawionych w uzasadnieniu Sądu, mogły być zatem podnoszone przez powoda jedynie w toku tego postępowania, tj. w sprawie IC 12/10, zwłaszcza we wniesionej apelacji od wyroku.

Z tych wszystkich względów, Sąd oddalił powództwo.

Na podstawie art. 102 k.p.c. Sąd nie obciążył powoda kosztami postępowania, w szczególności kosztami zastępstwa procesowego strony pozwanej. Sąd miał w tym wypadku na uwadze przekonanie powoda o słuszności swoich roszczeń i emocjonalne zaangażowanie powoda w spór oraz jego aktualną sytuację ekonomiczną. Powód utrzymuje się wyłącznie z zasiłku stalego wypłacanego przez MOPS w kwocie 529 zł netto, nie posiada innych dochodów, ani majątku.